

Zimní spaní na Brdech.

Je to už dlouhých 42 let, kdy jsme jeli na tenhle vandr, ale stále ho mám hluboko pod kůží.

Je začátek ledna a my se rozhodli přespat na Brdech. Je pořádná zima, hodně sněhu, ale touha vyzkoušet to je obrovská. Jedeme tři. Mašle, Čarlí, který to vymyslel a já. Od Mašle je to docela odvaha. Je křehká dívka a tohle je spíš akce pro chlapy - dobrodruhy, ale chce jít do toho s námi tak proč ne. Scházíme se na Smíchově a jedeme vlakem do Řevnic. Kolem ubíhá krajina, kterou mám moc rád. Po příjezdu se vydáváme do kopce směrem k Jezírku. Sněhu přibývá, ale nám je při stoupání teplo. U Jezírka se nám líbí. Zakrývá ho krásná sněhová čepice. Dáváme si k jídlu olejovky a vyhlížíme, jak se k němu dostat dolů. Chceme se podívat blíž. Jenže z chatky vylézá nějaký chlapík a vyhání nás. Asi mu připadáme v tomhle zimním období podezřelý. Nevadí, tak někdy příště a pokračujeme dál.

Náš cíl je kemp Strašák. Dneska ho možná znáte pod jménem Pražec. Ale tenkrát to byl Strašák a to jméno mu dal Čarlí. Předně to bylo jeho místo na které rád jezdil a pojmenoval ho tak proto, že tam v noci strašidelně bublá potok. Jdeme za sebou. Čarlí prošlapuje stopu, pak jde Mašle a já jako poslední. Asi po třech hodinách jsme na místě. Rozděláváme oheň, vaříme čaj a dáváme si masovou konzervu s chlebem. Doma bych nad ní ohrnoval nos, ale tady chutná jako velká delikatesa. Po jídle Čarlí navrhuje, abychom si postavili velkou společnou postel z chvojí. „Bude to ideální izolace od země“ říká. Souhlasíme a vydáváme se pro větve. Máme štěstí nacházíme padlý strom a tak není o materiál nouze. Oklepáváme sníh a osekáváme větve. Mašle z nich staví náš budoucí pelech. Dokonce se po něm válí, aby ho udusala a uhladila. Postel je vysoká skoro metr, 2 metry dlouhá a 3 metry široká. Ze sněhu se tyčí jako stolová hora. Nahoru dáváme igelity a celtý. Už moc nemluvíme, každý se v duchu chystá na svoje noční spaní. Zalézáme do spacáků v šatech co máme na sobě. Boty balíme do igelitu a cpeme je do nohou. Mašli přenecháváme galantně místo uprostřed, abychom jí trochu ochránili.

Zpočátku je docela teplo. Asi po 15 minutách začíná Čarlí chrápat. „To je děsný“, říkám si, „nejenže už spí a je v pohodě, ale díky jeho chrápání teď neusnu“. Převalím se na druhý bok a zakrývám si ucho rukavicí. Moc to nepomáhá. „Jak mohl tak rychle usnout? Asi to bude tím, že si koupil spacák s Kajčím peřím a ten já nemám“ uzavírám svoje úvahy. Mašle se vrtí taky. Třu si nohy a mnu ruce. Snad do rána neomrznu. Pak konečně usínám i já. Ale při dalším probuzení jsem v šoku. Nejsem na naší zelené posteli, ale ležím na zemi ve sněhu. Sklouzl jsem po celtě dolů. Musím se dostat zpátky, ale jak? „Ze spacáku určitě nevylezu“ říkám si, „přišel bych o poslední teplo, které tu ještě mám“. Krouším se a snažím se postavit. Vůbec to nejde, stále padám do stran. Válím se ve sněhu jako opilec. „Hlavně klid“ utěšuju se samomluvou. Klekám si a pak se konečně postavím. Teď ještě vylézt zpátky na hromadu větví. Je tma, zima, sníh klouže pod spacákem. Zase padám na zem. „Je to snad nedám“ zoufám si. Budu muset ze spacáku vylézt, to je strašný. Přebíhá mi mráz po zádech. Pak přichází spásný nápad. Na hromadu vyskočím. Jinak to nepůjde. Znovu se mi daří postavit. Podřepnu, odrazím se a skočím, jak nejdál dovedu. Dopadám na větve. Uf ... povedlo se. Jako housenka se krouším a lezu dál. Snad jsem nikoho neprobudil. Jsem zpátky na svém místě. Jako plus vnímám, že jsem se trochu zahřál. Usínám.

Ráno mě budí kouř. Čarlí rozfoukává uhlíky, ale moc to nejde, dřevo čoudí jako lokomotiva. Ale pak konečně vyskakují plamínky. Je to nádherný pocit. Oheň a teplo je pro teď nás všechno. Pak mě napadá, že bych měl udělat vzpomínkovou fotku. Jenže zimou se nějak povolil objektiv a otáčí se volně dokola. Nevím, jak správně zaostřit a tak fotím odhadem. Vaříme vodu na čaj. Mašle nás pozoruje ze spacáku a my jí pak přinášíme snídani až do postele. „Jak jste se vyspali?“ ptá se Čarlí a hned pokračuje „já docela dobře, ani mi nebyla zima“. „No, jo kdyby jsi nechrápal, možná bych se vyspal taky“ odpovídám trochu nevrle. Ale hned si uvědomuju, že kecám, drtila mě zima, válel jsem se po zemi, chrápáním to nebylo.

„No jo, to víš“ usmívá se Čarlí „musíš usnout dřív než já“. Balíme se a vyrážíme přes Bonanzu a Slepíčárnu po stopách zvěře do Voznice. Tam si dáváme grog a pak autobusem domů. Ze zpráv se dovídáme, že tu noc bylo v Praze 21 stupňů pod nulou. Kdoví kolik bylo v noci na Brdech.

Je to už dávný příběh, ale když si na to zimní přespání vzpomenu, naskočí mi vždycky na zádech místo „husí kůže“, jinovatka.